

آفریدن ملت و حکومت برشالوده « منشِ مردمی »

انسانِ سرفراز

سرفرازی ، « منشِ مردمی » است

فریدالدین عطار

ادبیات ایران ، آرمان « مردمی بودن » را در روانها و ضمائر مردم کاشتند . مردمی بودن ، چیست ؟ مردمی بودن ، سرفرازی است . این اندیشه شکوهمند را که بنیاد فرهنگ کهن در ایران بود ، از نو عطار ، در قصه ای بی مانند ، در برابر قصه « خلق آدم از الله در قرآن » ، عبارت بندی کرد و سر آغاز ، جستجوی حقیقت ساخت . در کتاب « منطق الطیر » ، نخستین مرحله ، که مرحله جستجو (طلب) هست ، با این قصه که هر چه نمیتوان هرگز گفت ، میگوید ، آغاز میشود . این کتاب ، با خلق انسان از الله ، و با تسلیم شدن انسان به اراده الله و اطاعت از دست نشاندگانش ، آغاز نمیشود ، بلکه با « جستجوی انسان » آغاز میشود . انسان ، وجودیست جوینده . چرا انسان در همه جهان میجوید ؟ چون انسان ، آنچیزی را میجوید که در گوهرش نهفته ، هست . در گوهرش ، سرفرازی نهفته است . گوهرش ، « آتش جان » است که « فرایازنده = افرازنده » است . مسئله بنیادی انسان ، جستجوی خدائی (سیمرغ = ارتای خوشه = کانون آتشنا) است که تخم آتشش ، در جان اوست . انسان ، میتواند خدا را بیابد . انسان ، رابطه مستقیم و بیواسطه با خدا میجوید . و « انسانها باهم » ، در جستجوی خدا و شاه (حکومت) در پایان ، درمی

یابند که خودشان باهم سیمرخ (= ارتای خوشه = خدا) هستند ، خودشان باهم ، هم حکومت و هم خدا هستند . عطار را از « عمرو بو عثمان » نقل میکند . « عمرو » ، بو « عثمان » . « عمرو » ، نام ابلیس میباشد که معرب « امر = مر = مار » باشد . البته عربها به ابلیس « ابومره » هم میگویند . « عثمان » کیست ؟ عثمان نیز به معنای « مار » است . « امر + مار » که همان « مار - مار » باشد به معنای « مار بزرگ » است . هم یزدانشناسی زرتشتی و هم تورات و هم اسلام ، مارا با ابلیس یا شیطان اینهمانی میدهند . این ها همه با فرهنگ زرخدائی پیشین مینجنگیدند و از این رو نام خدای پیشین را زشت میساختند . این مار که همان مر یا مره یا امر و باشد کیست ؟ سیمرخ ، که خوشه ای بود که خود را میافشاند و میپراکند ، به علت این دوکارش ، دوناام و دوچهره گوناگون داشت . « امر و » ، نام چهره افشانندگی (جوانمردی) اش بود و « چمر و » ، نام چهره پراکنندگی درگیتی بود که در فارسی ، چمران و شمیران شده است ، و در عربی « جمره » شده است . پس « خوشه تخم انسانها » یا « کانون آتش جان انسانها » ، همین مار بزرگ (مر = امر = مرو) است ، و این « تخم آتش یا آتش جان انسان » ، ویژگیش ، « سرفرازی » بود . و انسان که « مردم » باشد ، « مر + تخم » است ، یعنی ، تخم مر = تخم ابلیس = تخم سیمرخست ، و گوهر جانش که « آتش » است ، « افراننده » است . کسیکه تخم و فرزند خداست ، سرفراز است . و سرفرازی ، سرکشی از اطاعت از هرگونه قدرتیست . پس گوهر مردم (انسان) ، سرفرازی در برابر همه قدرتهاست . انسان وجودیست که نمیخمد ، سجده نمیکند ، عبد نمیشود ، اطاعت نمیکند ، پیرو و مقلد نمیشود ، مخلوق کسی نمیشود . سرفرازی ، آزادیست .

عطار ، از این فرهنگ ، لب فرومی بندد ، با آنکه در همان نام « عمرو بو عثمان » ، مطلب را به اشاره بسیار واضح گفته است . این گوهر و فطرت انسان ، نه با آموزه زرتشت میساخت ، و نه با شریعت اسلام . انسانی که گوهر خودش را بجوید و بشناسد ، حاضر

به « مخلوق شدن » نیست ، حاضر به عبد شدن نیست ، حاضر به اطاعت کردن و تابعیت و سجود و رکوع و پذیرفتن امر و حکم ، از هیچ قدرتی نیست . پس باید راه شناخت گوهر سرفرازی ، به خود انسان ، بسته شود . آنچه در جان تو هست ، ابلیس ملعون و مطرود است . این جان سرکش و آتشین باید بیرون انداخته و طرد گردد و بجایش روحی نهاده شود که خاکی و تابع اوامر است . الله ، از همه انسانها ، اطاعت از امر خود را میخواهد و این برضد سرفرازی گوهر انسان یا « آتش جان = ارتا = هوفریان = خانه پری به » هست . سرفرازی برضد هرگونه اطاعتیست . سرفرازی ، روابط « خالقیت- مخلوقیت » ، « معبودیت - عبودیت » ، « امر + مطیع » را نمیشناسد و نمی پذیرد . گوهر آتشین انسان ، اجرا کننده اوامرو نواهی نیست . اینست که ابلیس که همان « آتش جان = امر و = مر » در هر انسانی (مردم = مر + تخم) است ، خط بطلان بر همه این گونه روابط میکشد . این آتش جان ، از تن انسان ، بیرون انداخته و تبعید و طرد و لعن میشود . به عبارت دیگر اصل « طغیانگری = سرفرازی » در انسان ، بایستی از وجود انسان ، حذف و طرد و لعن گردد . آتش جان انسان (پری به = هوفر یان = مهتر پریان) ، ابلیس الله میگردد ، و از این پس ، وجودی خارجی و بیگانه و دشمن با انسان میگردد . بدینسان ، فطرت انسان ، واژگونه ساخته میشود . الله ، برای خلق کردن انسان ، از همه روحانیان آسمان میخواهد که خم شوند و سجده کنند ، تا « سرّ تازه ای را که در فطرت انسان بجای آتش جان » میگذارد ، « نبینند » . درست این ابلیسی (امر و = عمرو) که خود جان هر انسانیست ، و سرفرازست و فطرتا هیچگاه نمی خمد ، حق ندارد ، خودش را ببیند ! این تنها ابلیس (آتش جان انسان) است که « سرّ وجود انسان » را میداند ، و میداند که الله ، میخواهد ، بجای فطرت اصلی او ، فطرت بردگی و اسارت و عبودیت و اطاعت « بگذارد . « سرّ » که « سریره » باشد ، نام دیگر همین ارتا ست که گوهر آتشین هستی انسانیست . ابلیس (امر و) خودش همین « سرّ نهفته » یا « گنج مخفی

« یا سرافرازی در انسان هست که از وجود انسان رانده میشود و هیچ کجا حق ندارد بگوید که من ، فطرت سرافرازی انسانم . اکنون نگاهی به این «قصه ای که آنچه نتوان گفت هرگز، گفته است» میاندازیم . فریدالدین عطار در منطق الطیر در « حکایت آدم و سجده نکردن شیطان اورا » چنین میگوید :

عمر و بو عثمان مکی در حرم آورید این گنج نامه در قلم
گفت : چون حق میدمید این جان پاک
در تن آدم ، که آبی بود و خاک
خواست تا خیل ملایک سربه سر
نی خبریابند از جان ، نی اثر
گفت ای روحانیان آسمان پیش آدم ، سجده آرید این زمان
سرنهاندن آن همه بر روی خاک
لاجرم ، یک تن ندید آن « سرّ پاک »
چون نبود ابلیس را سر بر زمین
« سرّ بدید او » ، زانکه بود اندر کمین
حق تعالی گفت : ای جاسوس راه
تو به سرّ دزد دیده ای ، این جایگاه
گنج چون دیدی که بنهادم نهان
بکشمتم ، تا سرّ نگوئی در جهان
مرد گنجی ، گنج دیدی آشکار سر بریدن بایدت کرد اختیار
ورنبرم سر زتن ، ایندم ترا بی سخن باشد همه عالم ترا
گفت یارب ، مهل ده این بنده را
چاره ای کن ، این زپا افکنده را
حق تعالی گفت مهلت بر منت طوق لعنت کردم اندر گردنت
بعد از این ابلیس گفت این گنج پاک
چون مرا شد روشن ، از لعنت چه باک

شناختن حقیقت انسان ، تابع هیچ امری از الله یا از قدرتی دیگر نمیشود . انسان ، هر چند قدرت مقدسی نیز حکم به ندیدن گوهر خودش

کند، نباید به سجده بیفتد و از « شناخت حقیقت » چشم پوشد .
 در شناخت حقیقت ، هیچ حکمی و قدرتی ، حق بستن چشم را ندارد .
 ابلیس که آتش جان انسان باشد ، لعنت ابدی برترین قدرت را می
 پذیرد و از شناختن حقیقت ، چشم نمی پوشد . شناخت حقیقت را
 بر اطاعت از حکم الله ترجیح میدهد .

چرا آتش جان انسان ، نباید از روحانیان آسمان دیده شود. چون
 هیچکدام به فکر سرفرازی نیفتند . ولی درست این خود انسانست که
 میخواهد « سرّ وجود خودش » را که « امر و = عمرو = ابلیس = آتش
 سرفرازنده » باشد ببیند . او میخواهد گوهر ضد اطاعت و ضد تابعیت
 و ضد عبودیت و ضد مخلوقیت خود را ببیند و بشناسد . شناختن گوهر
 سرفراز خود ، زنده کردن منش مردمی در خود هست . کشف گوهر
 سرفرازنده در خود ، اصل مردمیست .